

Introduktion

- For mange år siden, hørte jeg salmen "Imellem nattens stjerner." - Den gjorde stort indtryk på mig.
- Det gik langsomt op for mig at den handlede om den allerførste pilgrimsrejse som blev foretaget af "de østerlandske vismænd" - Johannes Jørgensen får så fint, os alle sammen inkluderet i denne rejse. En sådan vandring mod Gud kan have sine omkostninger - Sådan oplevede Johannes Jørgensen også sin personlige indre pilgrimsrejse. Flere af datidens toneangivende ”kulturradikale” med Georg Brandes i front, forsøgte at skrive Johannes Jørgensen ud af den litterære historie ved at nedgøre hans værker, efter at han vedkendte sig kristendommen.- Lettere for ham blev det ikke da han i 1896 konverterede til katolicismen. - Med eet blev han en uønsket person i Danmark og udelukket fra alt åndsliv. . Det var i høj grad baseret på egne oplevelser når han i denne salme beskriver hvordan han måtte "slippe venner som gik en anden vej." Han valgte da også frivilligt at drage i eksil i Assisi i Italien. . Johannes Jørgensen blev dog æresborger, både i Assisi og i fødebyen Svendborg, Jeg vil altid beundre ham for hans sanselige, naturbeskrivende digte, - hans malende beskrivelser af stemninger og følelser, - det mestrede han. - Johannes Jørgensen vækker ikke den store genkendelse hos folk, nu om dage. – De ”Kulturradikale” fik held med at køre ham ind på et sidespor i dansk litteratur og åndsliv. Den usikkerhed over for denne ”fremmede fugl i reden” hænger stadig noget ved. Jeg håber at Johannes Jørgensen fremover vil blive mindet for den store digter han var - Til eftertanke er det værd at bemærke at han dog er den danske forfatter der har fået oversat sine bøger til flest sprog, - næst efter H.C. Andersen.

- Jens Stage –

Walpurgisnat

Walpurgisnat, walpurgisnat!
Nu flyver uglen ud fra krat,
Og frø i damme kvækker.
Der staar af dag et glasgrønt skær
Bag jordens sorte rand af træer,
Af huse, hegn og hækker.

Walpurgisnat, walpurgisnat!
O Gud hvor er det med mig fat?
Mit blod i brystet brænder.
Der stryger mig forbi et syn –
Så rød en mund, så rene bryn,
Så smalle bløde hænder. . .

Der spilles i den klare kvæld,
Det lokker for min bange sjæl –
Hør, violinen græder!
Det lokker for mit bange blod;
Ak, fly, min sjæl, og flyv, min fod!
Med angst jeg vejen træder!

Ja der var én - hvor er hun nu?
Saa dybt hun ligger mig i hu;
Mit blod i brystet brænder.
O Gud, o Gud, walpurgisnat!
Hvor er det med mit hjerte fat?
O fjerne bløde hænder. . .

Ahasverus

Stille lider sommernatten
Og det hvide stjernesand
Rinder bort, mens dagen ulmer
Langs med nattehimmens rand.

Aftenrødens glemte dagglød
Ulmer dybt i nattens grund –
Som en sidste vinrest gløder
I en bleggrøn Rømers bund.

Ene vandrer jeg ad vejen,
Syg, med saar af torn og tjørn –
Ak, hvad ville mine tanker
Mellem dagens stærke børn!

Jeg var fattig, jeg var fremmed,
Uden venner, uden ry,
Alle døre fandt jeg stængt for
Nattens barn i dagens by.

Og den gamle Ahasverus
Greb paa ny sin vandringsstav,
Vandred ene ud i natten –
Dagens stue var for lav.

Vandrer nu, mens dagen ulmer
Halvkvalt dybt i nattens grund
Som en gylden vinrest gløder
I en bleggrøn Rømers bund.

Sommernat

Stort og stille ligger landet,
dæmringslyst, med grøngraa flader,
Med en skovbræm skarpt mod himlens
stjærnetomme, gyldne rand,
Og det sidste fodfjed døde
i de nattelyse gader,
Og den sidste fjerne vognlyd slugtes
af det tavse land.

Stift og tomt imod mig
byens blinde rudeøjne stirrer,
Sagte susende gaar vinden
gennem fredløst poppellov,
Skarpt en faarekyllings toner
gennem nattens stilhed svirrer,
Og ned over vejens græskant
synker dagens hvidgraa støv.

Nattens brede, blegblaa vinger
ligger søvntungt over staden,
Spinde net af hede drømme
om det slummerbundne land –
Under kys og sagte hvisken
gaar der to igennem gaden,
Og langt ude i det fjærne
hører jeg en hund slaa an.

Bekendelse

Den halve maane sank bag sorte træer
Og glimted gyldent mellem mørke blade.
To røster hørte jeg – én fjern, én nær.
Musik til dans langt borte i en gade.
Musik af vege, elskovssyge strenge.
Mit legems røst som mine tanker hade.

Men nær mig suste løvet blidt og længe.
Et sus som havet og de tunge skove.
Et sus fra himlens stjernestroede enge.
Jeg standsed, hviled, kunne ikke sove,
Og mens mit blik den fjerne maane søgte,
Jeg bares vidt paa evighedens vove.

Oh evighed hvi vil fra dig vi flygte?
De bryndesyge violiner tier,
Og festen slukker snart sin sidste lygte.
Men dine evighøje melodier
Som solskin, sjæl og sind og sanser bærer.
Oh evighed! Forløser og befrier!

Som maanelys igennem mulm sig
skærer.

Den søde sang om sommerhede synder,
Vor hjerne frygter, men vort blod begærer.
Men som et hav i fred du sagte nynner,
Og som en stor og stille skov du suser,
Oh tempel, i hvis port vort liv begynder!

Om jordens kyst din stjernebrænding bruser,
Og livet nærer du af dunkle strømme –
O afgrundsdyb, der ængster og beruser!
Hvor skal, o evighed, fra dig vi rømme?
I dyrets puls dit store hjerte banker;
Du higer gennem gyldne plantedrømme.

Mod sol og luft og rene, lyse tanker.
Og hvor min sjæl sig end i verden vender,
Og hvor mit legem gennem natten vanker,
O evighed jeg er i dine hænder

Allesjælesnat

Store stjerner staa deroppe,
Stirre gennem natten ned,
Store stjerner, store øjne,
Der om alt paa jorden ved.

Nede lyser stærke lygter,
Slukkes dog ved midienat.
Mørket kommer, tiden flygter.
Vogt den ene dyre skat!

Vogt dit hjerte, vaer din tanke.
Stjerner se paa jorden ned.
Og vi ved ej naar vi banke
Paa din port o evighed.

Stjernenat

Jeg vandrer stille i den mørke have,
Og som en hjemlig kendt, fortrolig egn.
Jeg ser imellem dunkle træer og tage
De korte natters himmeltegn.

Ak, ofte har jeg ensomt gaet her
I svundne ynglingsosomes længselsnætter
Og stirret mellem disse mørke træer
Mod denne himmel – stjernegroede sletter.

Her drømte jeg en tidlig lykkedrøm;
Det samme savn mig nu i natten moder.
Ensformig evig ruller livets strøm;
Aar avler aar, som bølge bølge føder.